

er gjort tilgængelige ved hans store sonoffer – gaver som omvendelse, tilgivelse, trøst og håb.¹⁷

Jo mere vi grunder over nadverens betydning, des helligere og mere betydningsfuld bliver den for os. Det var det, en 96-årig far udtrykte, da hans søn spurgte: »Far, hvorfor går du i kirke? Du kan ikke se, du kan ikke høre, det er vanskeligt at komme rundt. Hvorfor går du i kirke?« Faderen svarede: »Det er nadveren. Jeg tager af sted for at nyde nadveren.«

Må vi hver især komme til nadvermødet, forberedte på at få »en virkelig åndelig oplevelse, en hellig nadver, en fornyelse for [vores sjæl]«. ¹⁸

Jeg ved, at vor himmelske Fader og vor Frelser lever. Jeg er taknemlig for den mulighed, nadveren giver for at føle deres kærlighed og tage del i Ånden. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon*, 1997, s. 283.
2. Se L&P 20:77.
3. Henry B. Eyring, »At vi må være ét«, *Stjernen*, juli 1998, s. 71.
4. L&P 20:77, 79.
5. JSO, Matt. 26:22 (i Guide til Skrifterne).
6. JSO, Matt 26:24 (i Guide til Skrifterne); se også Matt 26:26-28; Mark 14:22-24; Luk 22:15-20.
7. Se 3 Ne 18:7, 11; L&P 20:75.
8. Se »Hvordan holder jeg min pagt om altid at erindre Frelseren?« *Kom og følg mig*, Søndagsskolens materialer; lds.org/youth/learn/ss/ordinances-covenants/remembe; *Tro mod sandheden: Et evangelisk opslagsværk*, 2004, s. 104-106.
9. L&P 20:77.
10. Joh 14:15.
11. Melvin J. Ballard, i Melvin R. Ballard, *Melvin J. Ballard: Crusader for Righteousness*, 1966, s. 132-133.
12. Joh 6:48.
13. Joh 4:10.
14. 3 Ne 20:8-9.
15. L&P 20:77.
16. 3 Ne 9:14.
17. Jeg er taknemlig for Ann Madsen for hendes indsigt i dette princip.
18. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant*, s. 283.

Ældste Chi Hong (Sam) Wong
De Halvfjeds

Kom til undsætning i enighed

For at bistå Frelseren må vi arbejde sammen i enighed og samdrægtighed. Hver person, hvert et embede og hver en kaldelse er vigtig.

Vi hører ofte præsident Thomas S. Monson sige: »Kom til undsætning.«¹ Jeg kommer til at tænke på en beretning i Det Nye Testamente. Den er et fuldkomment eksempel på, hvordan medlemmer og missionærer kan arbejde sammen i enighed gennem menighedsrådet for at række ud og komme til undsætning. Historien står i Markus 2:1-5. Jeg synes, at de oplevelser, Jesus anvendte for at lære os visse læresætninger eller principper, altid er meget inspirerende og lette at forstå.

En af personerne i denne beretning er en lam mand, som kun kunne flyttes med andres hjælp. Denne mand kunne kun være derhjemme og vente på at blive frelst.

I vore dage kunne det ske på denne måde. Fire mennesker udfører en opgave, som de har fået af biskoppen, om at besøge en lam mand hjemme hos ham selv. Jeg kan se dem for mig: En kommer fra hjælpeforeningen, en fra ældsternes kворum, en fra Det Aronske Præstedømme og sidst men ikke mindst er der en fuldtidsmissionær. Ved det seneste menighedsrådsmøde havde biskoppen uddelt nogle opgaver om at »komme til undsætning« efter at have siddet i råd sammen om behovene i menigheden. Disse fire fik til opgave at hjælpe denne lamme mand. De kunne ikke vente på, at han selv kom i kirke. De blev nødt til at tage hjem og besøge ham. De blev

nødt til at opsøge ham, så de tog af sted. Manden blev bragt hen til Jesus.

»Så kom der nogle hen til ham med en lam, der blev båret af fire mand« (Mark 2:3).

Men værelset var overfyldt. De kunne ikke komme ind gennem døren. Jeg er sikker på, at de prøvede alt det, de kunne komme i tanker om, men de kunne bare ikke komme igennem. Tingene gik ikke så let som planlagt. Der var forhindringer på vejen til »undsætning«. Men de gav ikke op. De efterlod ikke den lamme mand ved døren. De talte sammen om, hvad de så skulle gøre – hvordan de kunne få manden hen til Jesus Kristus, så han kunne helbrede ham. Arbejdet med at hjælpe Jesus Kristus med at frelse sjæle var, i det mindste for dem, slet ikke for krævende. De fandt på en plan – den var ikke let, men de fulgte den.

»Men da de ikke kunne komme hen til Jesus for de mange mennesker, fjernede de taget over det sted, hvor han var; og da de havde lavet hul, sænkede de båren med den lamme ned« (Mark 2:4).

De tog ham op på taget. Da jeg går ud fra, at der ingen udvendig trappe var, må det have taget dem en del tid at få alle op på taget. Jeg tror, det kan være sket på denne måde: Den unge

mand fra hans menighed klatrede først op på taget. Eftersom han var ung og fuld af energi, har det ikke været så svært for ham. Hans hjemmelærer-kammerat fra ældsternes kvorum og den høje og stærke fuldtidsmissionær har nok skubbet meget energisk nedfra. Hjælpeforeningssøsteren har stået og bedt dem om at være forsigtige og kommet med opmuntrende ord. Mændene har så fjernet noget af taget, mens søsteren stod og trøstede manden, som ventede på at blive helbredt – så han kunne gå selv og være fri.

Denne opgave med at komme til undsætning krævede, at alle arbejdede sammen. I et afgørende øjeblik kræves der omhyggelig koordination for at sænke den lamme mand ned fra taget. De fire mennesker er nødt til at arbejde i enighed og samdrægtighed. Der kan ikke være nogen uoverensstemmelse blandt de fire. De skal sænke den lamme mand i samme tempo. Hvis én sænker rebet hurtigere end de tre andre, falder manden ud af sengen. Han kan ikke selv holde fast på grund af sin svagelige tilstand.

For at bistå Frelseren må vi arbejde sammen i enighed og samdrægtighed. Hver person, hvert et embede og hver en kaldelse er vigtig. Vi må være forenede i vor Herre Jesus Kristus.

Til sidst blev den lamme mand anbragt foran Jesus. »Da Jesus så deres tro, siger han til den lamme: »Søn, dine synder tilgives dig« (Mark 2:5). Jesus viste ham barmhjertighed og helbredte ham – ikke blot fysisk, men også åndeligt: »Søn, dine synder tilgives dig.« Er det ikke vidunderligt? Kunne vi ikke godt tænke os, at det også skete for alle os? Det kunne jeg bestemt godt.

Kender vi nogen, som er ramt af åndelig lammelse, en der bare ikke af sig selv kan komme tilbage til Kirken? Han eller hun kunne være en af vore børn, en af vore forældre, en ægtefælle eller en ven.

Med så mange flere fuldtidsmissionærer, der nu er til rådighed i hver menighed, ville biskopper og grenspræsidenter gøre klogt i gøre bedre brug af deres menigheds- eller grensråd. Biskoppen kan opfordre hvert menighedsrådsmedlem til at komme med en liste over navne på dem, der kunne have brug for hjælp. Menighedsrådsmedlemmer sidder så i råd og taler omhyggeligt sammen om, hvordan de bedst kan hjælpe. Biskoppen lytter derpå opmærksomt til forslagene og uddeler opgaver.

Fuldtidsmissionærerne er en stor ressource for menighederne i disse

undsætningsaktioner. De er unge og fyldt med energi. De elsker at have en liste med konkrete navne på mennesker, som de kan arbejde med. De nyder at arbejde sammen med medlemmerne i menigheden. De ved, at det skaber store muligheder for dem til at finde nogen at undervise. De er hengivne i etableringen af Herrens rige. De har et stærkt vidnesbyrd om, at de bliver mere kristuslignende, når de deltager i disse undsætningsaktioner.

Til slut vil jeg gerne delagtiggøre jer i endnu en skjult skat i denne historie fra skriften. Det står i vers 5: »Da Jesus så deres tro« (fremhævelse tilføjet). Det har jeg ikke tidligere lagt mærke til – deres tro. Vores tro tilsammen påvirker også andres trivsel.

Hvem var de mennesker, Jesus nævnte? Det kunne meget vel være de fire, der bar den lamme mand, manden selv, de mennesker, der havde bedt for ham, og alle dem, der lyttede til Jesu prædiken og i deres stille sind glædede sig over det nært forestående mirakel. Det kunne også gælde en ægtefælle, en forælder, en søn eller en datter, en missionær, en kvorumspræsident, en hjælpeforeningspræsident, en biskop eller en fjern ven. Vi kan alle hjælpe hinanden. Vi bør altid være ivrigt engagerede i at søge at undsætte de nødlidende.

Jeg vidner om, at Jesus Kristus er miraklernes Gud. Jesus Kristus elsker os alle og har kraften til at frelse og helbrede, både fysisk og åndeligt. Når vi bistår ham og hans mission med at frelse sjæle, kommes vi også til undsætning i processen. Det vidner jeg om i hans hellige navn, ja, Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTE

1. Se fx Thomas S. Monson, »Vores ansvar for at komme til undsætning«, *Liahona*, okt. 2013, s. 5.

Ældste D. Todd Christofferson
De Tolv Apostles Kvorum

For evigt frie til selv at handle

Det er Guds vilje, at vi skal være frie mænd og kvinder, der er i stand til at opnå vores fulde potentiale både timeligt og åndeligt.

William Shakespeares skuespil *Henrik den Femte* indeholder en aftenscene i de engelske soldaters lejr ved Agincourt lige før deres kamp mod den franske hær. I det svindende lys, og delvist forklædt, vandrer kong Henrik rundt blandt sine soldater uden at blive genkendt. Han taler med dem, prøver at vurdere moralen i sin hær, der er langt i undertal, og fordi de ikke ved, hvem han er, er de meget åbenhjertige i deres kommentarer. I en samtale filosoferer de over, hvem der har ansvaret for, hvad der sker med mænd i krig – kongen eller den enkelte soldat.

På et tidspunkt siger kong Henrik: »Jeg synes, at jeg kunne ikke dø nogen steder så gerne som i kongens selskab, når hans sag er retfærdig.«

Williams svarer: »Det er mere end nogen af os kan bedømme.«

Hans kammerater er enige: »Ja, eller mere end vi skulle spørge om; for vi ved nok, når vi ved, vi er kongens undersåtter. Er hans sag uretfærdig, så udsletter vores lydighed mod kongen al skyld for det hos os.«

Williams tilføjer: »Hvis hans sag ikke er retfærdig, så får kongen selv en svær regning at gøre op.«

Kong Henrik er ikke overraskende uenig. »Hver undersåts lydighed hører kongen til; men hver undersåts sjæl er hans egen.«¹

Shakespeare forsøger ikke at komme med svaret på denne diskussion i skuespillet, og i en eller anden form er det en diskussion, der fortsætter i vor tid – hvem har ansvaret for, hvad der sker i vores liv?

Når det går dårligt, er der en tendens til at give andre eller selv Gud skylden. Nogle gange opstår der en følelse af berettigelse, og enkeltpersoner og grupper forsøger at lægge ansvaret for deres velfærd over på andre mennesker eller på regeringen. I åndelige anliggender tror nogle, at mænd og kvinder ikke behøver at stræbe efter personlig retskaffenhed – for Gud elsker og frelser os »som vi er«.

Men Guds hensigt er, at hans børn skal handle ifølge den moralske handlefrihed, som han har givet dem, »så enhver må stå til regnskab for sine egne synder på dommens dag.«² Det er hans plan og hans vilje,